

KARIN
SLAUGHTEROVÁ

„AUTORKA BESTSELLERA PEKNÉ DIEVČATÁ.“

DOBRÁ
DCÉRA

AKTUELL

KARIN
SLAUGHTEROVÁ

DOBRÁ
DCÉRA

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmu alebo inej metódy použitím elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Karin Slaughterová: DOBRÁ DCÉRA

Z anglického *The Good Daughter*, ktorý vydalo vydavateľstvo HarperCollins Publishers, New York, USA

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers.

Copyright © 2017 by Karin Slaughter

All rights reserved

Všetky práva vyhradené

Translation © Mgr. Lucia Hitková Hrabětová

Redakčne upravila: PhDr. Katarína Vilhanová

Cover design © MARGO 2018

Design © PRO 2, a. s., Bratislava

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Slovak edition © AKTUELL 2018

ISBN 978-80-8172-034-5

„... čo nazývaš mojím úsilím o podriadenosť... nie je snaha podriaďiť sa, ale snaha prijať a navyše s vášňou. Mám na mysli, podľa možnosti, s radosťou. Predstav si ma, ako so zaťatými zubami prenasledujem radosť – v plnej zbroji, lebo je to veľmi nebezpečná výprava.“

Flannery O'Connorová

ŠTVRTOK 16. MAREC 1989

Čo sa stalo Samanthe

Samantha Quinnová bežala dlhou zanedbanou príjazdovou cestou k statku. V nohách cítila bolesť, akoby ju bodalo tisíc sršňov. Zvuk tenisiek dopadajúcich na holú zem sprevádzal rýchly tlkot jej srdca. Mokré vlasy zopnuté do chvosta jej bičovali ramená. Tenké kostičky v jej členkoch mohli každým okamihom prasknúť.

Rozbehla sa ešte rýchlejšie, zadúšala sa suchým vzduchom a šprintovala až do silnejšej bolesti.

Vpredu, v matkinom tieni, stála Charlotte. Všetci stáli v matkinom tieni. Postava Gammy Quinnovej každého prevyšovala. Mala bystré modré oči, krátke tmavé vlasy, alabastrovú pokožku a jazyk ostrý ako britva, pripravený spôsobiť drobné bolestivé rany na najzraniteľnejších miestach. Samantha dokonca aj z diaľky videla tenkú nesúhlasnú líniu Gamminých pier, keď sledovala stopky vo svojej dlani.

Ubiehajúce sekundy tikali Samanthe v hlave. Prinútila sa zrýchliť. Šľachy v jej nohách hlasno nariekali a sršne sa presunuli do pľúc. Plastový štafetový kolík sa jej kĺzal v dlani.

Necelých dvadsať metrov. Pätnásť. Desať.

Charlotte sa pripravila na štart, otočila sa chrbtom k Samanthe, pozerala pred seba a rozbehla sa. Naslepo zapožila pravú ruku a čakala, kým nezachytí štafetový kolík, aby mohla odbehnúť svoj štafetový úsek.

Odovzdávka naslepo. Vyžadovala si dôveru a koordináciu a rovnako ako pred hodinou, ani jedna z nich túto výzvu nezvládla. Charlotte zaváhala a pozrela sa za seba. Samantha sa vrhla dopredu. Plastový kolík sklzol Charlotte po zápästí a tak ako dvadsaťkrát predtým, zanechal na jej koži červený škrabanec.

Charlotte vykričla. Samantha zakopla. Kolík spadol na zem a Gamma nahlas zahrešila.

„To už stačí!“ Gamma si zasunula stopky do náprsného vrecka montérok a bosými nohami červenými od ílu na dvore rázne vykročila smerom k domu.

Charlotte si trela zápästie. „Si krava!“

„A ty si hlupaňa!“ Samantha sa snažila prinútiť rozochvené plúca, aby prijali trochu vzduchu. „Nemáš sa pozeráť za seba!“

„A ty mi nemáš čo trhať kožu na ruke!“

„Volá sa to odovzdávka naslepo, nie odovzdávka poseriem sa od strachu!“

Kuchynské dvere sa s prasknutím zavreli. Obe pozreli na sto-ročný statkársky dom, rozľahlý pamätník bez ladu a skladu ešte z čias, keď neexistovali diplomovaní architekti či stavebné povolenia. Ani zapadajúce slnko nedokázalo zjemniť čudný sklon jeho stien. Nepomohla ani biela farba, ktorou ten dom celé roky povinne natierali. Na špinavých oknách viseli ošumelé čipkované záclony. Predné dvere, vystavené viac ako sto rokov východu slnka v severnej Georgii, získali farbu vyblednutého, sivého naplaveného dreva. Strecha sa prepadávala, akoby, odkedy sa doň Quinnovci nasťahovali, na nej ležalo bremeno celého domu.

Samanthu od jej trinásťročnej mladšej sestry delili dva roky a šarvátky trvajúce celý ich život. No v tomto okamihu vedela, že obe myslia na to isté: *Vrátiť sa domov.*

Ich domov predstavoval tehlový ranč blízko mesta. Domov boli ich detské izby, ktoré si vyzdobili plagátmi a nálepkami a Charlotte aj zelenou fixkou. Domov mal na prednom dvore upravený štvorcový trávnik a nie holý, rozrytý kus zeme takmer so sedemdesiatmetrovou príjazdovou cestou, takže ste už z diaľky zbadali, kto k vám zavítal.

V dome z červených tehál nikdy nevideli, kto k nim ide. Ubehlo len osem dní od okamihu, keď sa im zrútil život, ale ony mali pocit, akoby už prešla celá večnosť. V ten večer sa Gamma, Samantha a Charlotte vybrali do školy na bežecké preteky. Ich otec bol v práci, pretože Rusty tam bol jednoducho stále.

Neskôr si jeden sused spomenul, že zaregistroval po ulici pomaly prechádzať neznáme čierne auto. Nikto však nevidel, ako Molotovov kokteil preletel cez arkierové okno tehlového domu. Nik nezbadal dym stúpajúci po odkvapoch ani plamene olizujúce strechu.

Kým vyhlásili poplach, z tehlového domu zostala len dymiaca čierna diera.

Oblečenie. Plagáty. Denníky. Plyšové zvieratká. Domáce úlohy. Knihy. Dve zlaté rybky. Vypadnuté mliečne zuby. Peniaze na narodeniny. Ukradnuté rúže. Schované cigarety. Svadobné fotky. Detské fotky. Chlapčenská kožená bunda. Zamilované listy od chlapca v koženej bunde. Kazetové nahrávky. Cédečká, počítač, televízor a domov.

„Charlie!“ Gamma stála na prahu kuchynských dverí, ruky založené v bok. „Pod’ prestrieť stôl.“

Charlotte sa otočila k Samanthe a skôr, ako sa rozbehla k domu, zakričala: „Posledné slovo!“

„Doriti!“ zamumlala Samantha. Nemôžeš mať posledné slovo len preto, že povieš *posledné slovo*.

K domu kráčala o čosi pomalšie. Nohy mala ako z gumy, pretože ona nebola to trdlo, čo sa nenatiahlo za štafetovým kolíkom a nepočkalo, kým jej ho vloží do dlane. Nechápala, prečo sa Charlotte nedokáže naučiť jednoduchú odovzdávku.

Samantha nechala svoje tenisky a ponožky na kuchynskom prahu vedľa Charlottiných. Vzduch vnútri bol vlhký a nehybný. Prvé slovo, ktoré Samanthe napadlo, keď prešla prvýkrát dverami domu, bolo *nemilovaný*. Predchádzajúci majiteľ, deväťdesiatšesťročný starý mládenec, zomrel pred rokom v spálni na prízemí. Otcov priateľ im dovolil na statku bývať, kým poisťovňa prípad nevyrieši. *Niežeby* sa to dalo vyriešiť. O tom, či im dom podpálili vinou otcovho počínania, sa viedli rozsiahle diskusie.

Verejnosť si však vytvorila vlastnú mienku. Práve preto ich majiteľ motela, v ktorom predchádzajúci týždeň bývali, požiadal, aby šli niekam inam.

Samantha tresla kuchynskými dverami, pretože to bol jediný spôsob, ako ich zavrieť. Na olivovozelenom sporáku stál hrniec s vodou. Balenie špagiet ležalo neotvorené na hnedej laminovanej linke. Kuchyňa jej pripadala zatuchnutá a vlhká. Najneobľúbenejšie miesto v dome. Nič spolu neladilo. Staromódna chladnička zachrapčala vždy, keď ju otvorili. Vedro pod umývadlom vydávalo vlastné zvuky a okolo rozheganého stola z drevotriesky boli rozpačito porozkladané rôzne stoličky. Krivé sadrokartónové steny mali biele fľaky na miestach, kde kedysi viseli staré fotky.

Charlotte hádzala na stôl plastové tanieru a vyplazila na Samantha jazyk. Samantha zodvihla jednu z plastových vidličiek a hodila ju sestre do tváre.

Charlotte zalapala po dychu. „No doprčic! To bolo úžasné!“ Vidlička urobila vo vzduchu elegantné salto a pristála jej rovno medzi perami. Schmatla ju a ponúkla opäť Samanthe. „Ak to dokážeš dvakrát po sebe, tak umyjem riad.“

„Skús ju trafiť do mojich úst a budem umývať riad celý týždeň,“ vyzvala ju Samantha.

Charlotte prižmúrila oko a namierila. Samantha sa práve snažila nemyslieť na to, aké hlúpe bolo vyprovokovať mladšiu sestru, aby jej hodila vidličku do tváre, keď dovnútra vošla Gamma s obrovskou lepenkovou škatuľou.

„Charlie! Nehádz do sestry príbor! Sam, pomôž mi nájsť panvicu, čo som nedávno kúpila.“ Gamma hodila škatuľu na stôl. VŠETKO ZA DOLÁR. Po dome sa váľalo ešte niekoľko desiatok spolovice rozbalených škatúl. V izbách a chodbách vytvárali bludisko a ukrývali v sebe veci z výpredajov, ktoré Gamma nakúpila za babku.

„Len si pomyslíte na všetky tie ušetrené peniaze,“ vyhlasovala Gamma, držiac vyblednuté fialové tričko z cirkevnej charity s nápisom *No nie je to SU-PER?*.

Teda aspoň to si Samantha narýchlo prečítala. Bola príliš zaneprázdnená skrývaním sa v kúte spolu so Charlotte, vydesená, že ich matka donúti nosiť veci po iných. Dokonca aj ponožky a spodnú bielizeň. Vďaka bohu zasiahol otec.

„Pre Kristove rany!“ kričal na Gammu. „Prečo nás rovno nezašiješ do vreca a vybavené!“

Na to Gamma vypenila: „Takže odrazu odo mňa chceš, aby som sa naučila šiť?“

Teraz sa hádali o nových veciach, pretože zo starých už nič neostalo. Rustyho zbierka cigár. Jeho klobúky. Zaprášené právnické knihy, ktoré sa povalovali po celom dome. Gammine časopisy a vedecké referáty s červeno podčiarknutými vetami, zakrúžkovanými slovami a poznámkami. Jej Keds tenisky skopnuté pred dverami. Charlottine papierové draky. Samanthine sponky do vlasov. Aj panvica Rustyho mamy bola fuč, rovnako ako zelený hrniec, ktorý dostali ako svadobný dar. Aj spáleninou smrdiaci hriankovač bol

preč. Kuchynské hodiny v tvare sovy s pohyblivými očami. Háčiky, na ktoré si vešali kabáty. Stena, do ktorej tie háčiky pribili. Gammino kombi, ktoré ako dinosauria fosília stálo v tmavej jaskyni, kedysi garáži.

Na statku mali päť rozheganých stoličiek, ktoré bývalý majiteľ, starý mládenec, nedokázal predať, starý kuchynský stôl, ktorý bol príliš lacný, aby ho mohli nazývať starožitným, a veľkú skriňu natrieskanú do malého prístenku, za ktorú, ako vravela ich matka, by museli Tomovi Robinsonovi zaplatiť niklák, aby si ju odniesol.

V skrini nič neviselo. Zásuvky boli prázdne, rovnako ako vysoké police v špajze.

Na statok sa presťahovali len pred dvomi dňami a takmer nič ešte nevybalili. Polovicu kuchyne zaberali nesprávne označené škataule a špinavé papierové tašky. Kým nebudú skrinky čisté, nemôžu ich vyprázdniť. A skrinky nebudú čisté, kým ich do toho Gamma neprinúti. Matrace na poschodí ležali na holej dlážke. Prevrátené debničky slúžili ako stolíky na popraskané lampy, pri ktorých sa dalo čítať. Knihy však už neboli ich vzácnym majetkom, ale len výpožičkou z pikevillskej verejnej knižnice.

Každý večer si Samantha a Charlotte ručne prali bežecké šortky, športové podprsenky, členkové ponožky a bežecké tričká Lady Rebels, jedny z mála vecí, čo im nezhoreli.

„Sam,“ ukázala Gamma na ventiláciu na okne. „Zapni tú vec, nech sem dostaneme trochu vzduchu.“

Samantha chvíľu skúmala veľkú kovovú debnu, kým našla vypínač. Motory zavrčali. Z ventilátora zasyčal studený vzduch so závanom vyprázaného kuraťa. Cez okno sa zadívala na bočný dvor. Vedľa chátrajúcej stodoly stál zhrdzavený traktor. Pri ňom bol v zemi do polovice zahrabaný nejaký neznámy poľnohospodársky nástroj. Otcov chevrolet bol síce celý špinavý, ale aspoň sa neroztavil na garážovej podlahe ako matkino kombi.

„Kedy máme vyzdvihnúť ocka z práce?“ opýtala sa Gammy.

„Zvezie ho niekto zo súdu.“ Gamma sa pozrela na Charlotte, ktorá si veselo pohvizdovala. Z papierového taniera sa snažila poskladať lietadlo. „Rieši ten prípad.“

Ten prípad.

Tie slová Samanthe zaburácali v hlave. Jej otec stále riešil nejaký prípad a vždy sa našli ľudia, ktorí ho za to nenávideli. V Pikeville,

v Georgii, neexistoval jediný *obvinený* kriminálnik, ktorého by Rusty Quinn nezastupoval. Drogoví díleri. Násilníci. Vrahovia. Vreckári. Zlodeji áut. Pedofili. Únoscovia. Bankoví lupiči. Ich spisy sa čítali ako lacné kriminálky, ktoré sa vždy končili rovnako zle. Miestni obyvatelia nazývali Rustyho advokátom zatratených. Tak volali aj Clarencea Darrowa, ale pokiaľ Samantha vedela, jeho dom nikto nevyhodil do vzduchu, keď dostal vraha z cely smrti.

Presne o tom bol ten požiar.

Ezekiel Whitaker, černocho nespravodlivo odsúdený za vraždu belošky, vyšiel z väzenia v ten istý deň, keď do arkierového okna Quinnovcov niekto hodil horiacu petrolejovú fľašu. V prípade, že by odkaz nebol dosť jasný, podpalač im na začiatok príjazdovej cesty nasprejoval MILOVNÍK NEGROV.

A teraz Rusty obhajoval muža obvineného z únosu a znásilnenia devätnásťročného dievčaťa. Beloch. Beloška. Napriek tomu bola situácia napätá, keďže on pochádzal z chudobnej rodiny a ona patrila k vyššej vrstve. Ani Rusty, ani Gamma o tom prípade nikdy otvorene nehovorili, ale podrobnosti zločinu boli také hrozné, že k nim klebety prenikali aj popod dvere, niesli sa vzduchom cez ventiláciu a v noci, keď sa snažili zaspáť, im rezonovali v ušiach.

Penetrácia cudzím predmetom.

Obmedzenie slobody pohybu.

Sexuálne motivovaný trestný čin.

V Rustyho spisoch boli fotky a dokonca aj zvedavá Charlotte vedela, že bude lepšie, ak si ich nebude prezeráť. Niektoré zobrazovali dievča obesené v stodole pred rodinným domom, pretože to, čo mu ten muž urobil, bolo také strašné, že s tým nedokázalo žiť a radšej si vzalo život.

Samantha chodila do školy s bratom nebohého dievčaťa. Bol od nej o dva roky starší, ale rovnako ako všetci, aj on vedel, kto je jej otec, takže kráčať po chodbe ku školským skrinkám bolo ako ísť cez horiaci dom a nechať si plameňmi olizovať kožu.

Požiar jej nevzal len izbu, oblečenie a ukradnutý rúž. Samantha stratila chlapca, ktorému patrila kožená bunda, ako aj priateľov, ktorí ju predtým pozývali na oslavy, do kina a aby u nich občas prespala. Dokonca aj jej milovaný bežecký tréner, ktorý ju mal na starosti od šiestej triedy, sa odrazu vyhovárал, že už na ňu nemá čas.

Gamma oznámila riaditeľovi, že dievčatá nebudú chvíľu chodiť do školy ani na tréningy, aby jej pomohli s vybaľovaním, no Samantha vedela, že je to preto, lebo od požiaru sa Charlotte vracala zo školy vždy s plačom.

„Dokelu!“ Gamma zavrela kartónovú škatuľu. Vyprážanie na panvici vzdala. „Dúfam, dievčatá, že ste milovníčky vegetariánskej kuchyne.“

Nemihli ani okom, pretože na tom v podstate nezáležalo. Gamma bola príšerná kuchárka. Odmietala recepty a neskrývala svoju averziu voči koreniu. Rovnako ako divoká mačka, aj ona sa bránila akejkoľvek forme domestikácie.

Harriet Quinnovú nevolali Gamma pre neschopnosť predčasne narodených detí vysloviť slovo „mama“, ale preto, lebo mala dva doktoráty – jeden z fyziky a druhý z niečoho rovnako inteligentného, čo si síce Samantha nedokázala zapamätať, ale ak by mala hádať, určite to súviselo s gama lúčmi. Jej mama pracovala v NASA, neskôr sa presťahovala do Chicaga, kde sa zamestnala vo Fermilabe, a napokon sa vrátila do Pikevillu, aby sa postarala o zomierajúcich rodičov. Ak aj existoval nejaký romantický príbeh o tom, ako sa Gamma vzdala sľubnej vedeckej kariéry, aby sa mohla vydať za právniku z malomesta, Samantha o ňom nikdy nepočula.

„Mami,“ Charlotte klesla na stoličku. Hlavu mala v dlaniach. „Bolí ma brucho.“

„Nemáš domáce úlohy?“ zisťovala Gamma.

„Z chémie.“ Charlotte na ňu pozrela: „Pomôžeš mi?“

„Nie je to žiadna veda.“ Gamma hodila špagety do hrnca so studenou vodou a pootočila gombíkom na plynovom sporáku.

Charlotte si prekrížila ruky cez prsia. „Chceš tým povedať, že to nie je žiadna veda, takže by som na to mala prísť sama, alebo si tým myslela, že to nie je tá tvoja jediná veda, ktorú ovládaš, takže mi s tým nemôžeš pomôcť?“

„V tej vete je priveľa spojok.“ Gamma škrtla zápalkou, aby zapálila plyn. Zápalka vo vzduchu zasyčala. „Choď si umyť ruky.“

„Myslím, že moja otázka bola relevantná.“

„Teraz!“

Charlotte dramaticky zavzdychala, vstala od stola a odsťakovala do dlhej chodby. Samantha počula, ako sa dvere otvorili a zavreli a znovu otvorili a zavreli.

„Doprčic!“ nadávala Charlotte.

Na chodbe bolo päť dverí a všetky viedli inam, než by človek očakával. Jedny do strašidelnej pivnice, druhé do šatníka. Prostredné dvere nevysvetliteľne patrili k malinkej spálni, v ktorej starý majiteľ zomrel. Ďalšími sa vchádzalo do špajze a zvyšnými do kúpeľne. Ani po dvoch dňoch si to nikto z nich nezapamätal.

„Našla som to!“ zakričala Charlotte, akoby na to všetci napäto čakali.

„Ak odhliadnem od úbohej gramatiky, jedného dňa z nej bude skvelá právnička,“ ozvala sa Gamma. „Aspoň dúfam. Pokiaľ jej nebudú platiť za jej hašterivosť, tak potom za nič.“

Samantha sa pri myšlienke na svoju nemotornú, lajdácku sestru, oblečenú v saku a s kufríkom v ruke, musela usmiať. „A čím budem ja?“

„Čím len budeš chcieť, dievčatko moje. Ale hlavne nie v tomto meste.“

Túto tému Gamma v poslednom čase vyťahovala často. Túžila, aby sa odtiaľ Samantha odsťahovala, odišla preč a robila čokoľvek, hlavne nech nenasleduje príklad miestnych žien.

Gamma medzi pikevillské matky nikdy nezapadla, a to ani predtým, ako z nej Rustyho práca urobila vyvrheľa. Susedia, učitelia, ľudia na ulici, všetci mali o Gamme Quinnovej vlastný názor, len zriedka pozitívny. Na svoje vlastné nešťastie bola až príliš bystrá. Nevychádzalo sa s ňou ľahko. Nevedela, kedy má držať jazyk za zubami, a odmietala sa prispôbiť.

Keď bola Samantha malá, Gamma začala behať. Beh bol jej vášňou dávno predtým, než sa stal populárnym. Cez víkendy absolvovala maratóny a pred telkou cvičila podľa videokaziet Jane Fondovej. Jej bežecké schopnosti však neboli to jediné, čo ľudí odpudzovalo. V šachu, kvízoch či dokonca v monopoloch ju nikto nedokázal poraziť. V *Riskuj* poznala odpovede na všetky otázky. Vedela, kedy použiť *mojim* a *mojím*. Nezniesla dezinformácie. Opovrhovala organizovaným náboženstvom. V rôznych spoločenských situáciách mala hlúpy zvyk sypať zo seba málo známe fakty.

Vedeli ste, že pandy majú v zápästiach zväčšené kosti?

Vedeli ste, že hrebenatky majú pozdĺž svojej lastúry oči?

Vedeli ste, že žula na hlavnej železničnej stanici v New Yorku vydáva viac radiácie ako jadrová elektrárňa?

Či bola Gamma šťastná, vychutnávala si život, tešila sa zo svojich detí, milovala manžela, to boli len nesúrodé kúsočky informácií v obrovskej skladačke, ktorú predstavovala ich matka.

„Prečo to tvojej sestre trvá tak dlho?“

Samantha sa naklonila na stoličke a nazrela do haly. Všetky dvere boli zavreté. „Možno sa spláchla.“

„V jednej z tých škatúl je gumový zvon.“

Zazvonil telefón. Vzdialené drnčanie zvončeka v staromódnom ciferníkovom telefóne zavesenom na stene. V tehlovom dome mali bezdrôtový telefón a odkazovač, čo ukazoval všetky telefónne čísla, ktoré sa naň dovolali. Práve vďaka nemu Samantha prvýkrát počula slovo *jebať*. Akurát, keď vošla dnu s kamarátkou Gail z ulice oproti, zazvonil telefón. Samantha ho však nestihla dvihnúť, tak sa tej cti dostalo odkazovaču.

„Rusty Quinn! Zabijem ňu, ty hajzel! Počuješ ma? Zajebem ňu ako sviňu! Z násilným tvoju ženu a tvoje dcéry stiahnem z kože ako zasraného jeleňa, ty smrad jeden vyjebaný!“

Telefón zazvonil štvrtý raz, potom piaty.

„Sam,“ Gammin hlas znel príkro. „Nech to nezdvihne Charlie.“

Samantha vstala od stola, prehltna „a čo ja“, vzala slúchadlo a pritlačila si ho k uchu. Automaticky sklonila bradu, zaťala zuby a čakala na úder. „Haló?“

„Ahoj, Sammy-Sam. Daj mi k telefónu mamu.“

„Oci,“ vydýchla Samantha. Zbadala, ako Gamma vrtí hlavou. „Práve sa šla hore okúpať.“ Samantha si príliš neskoro uvedomila, že tú istú výhovorku použila už pred niekoľkými hodinami. „Chceš, aby som jej odkázala, nech ti zavolá?“

„Mám pocit, že naša Gamma si v poslednom období nejako poťpí na hygienu,“ poznamenal Rusty.

„Myslíš, odkedy nám zhorel dom?“ Samanthe tie slová vyklzli skôr, ako si zahryzla do jazyka. Poisťovací agent z pikevillského oddelenia požiarov a škôd nebol jediný, kto z toho obviňoval Rustyho Quinna.

Rusty sa zaškeril. „Oceňujem, že si to v sebe držala tak dlho.“ V slúchadle počula, ako si zapálil cigaretu. Zrejme zabudol, ako prišahal na niekoľko Biblií, že prestane fajčiť. „Zlatko, teraz ma dobre počúvaj. Povedz Gamme, keď z tej *vane* vylezie, že požiadam šerifa, aby k nám niekoho poslal.“

„Šerifa?“ Samantha sa snažila preniesť paniku na Gammu, ale tá stála otočená chrbtom. „Čo sa deje?“

„Nič sa nedeje, zlatko. Len ešte stále nechtyli toho sviniara, ktorý nám podpálil dom, a dnes prepustili ďalšieho nevinného muža, čo sa niektorým ľuďom nepáči.“

„Myslíš muža, ktorý znásilnil dievča a to sa neskôr zabilo?“

„Jediní ľudia, ktorí vedia, čo sa jej stalo, sú ona sama, človek, ktorý ten zločin spáchal, a pánbožko na nebesiach. Ja nie som ani jedno z toho a predpokladám, že ani ty.“

Samantha nenávidela, keď s ňou otec hovoril ako právnik z malého mesta prednášajúci záverečnú reč. „Oci, ona sa obesila v stodole. To je nespochybniteľná skutočnosť.“

„Prečo mi všetky ženy v mojom živote musia odporovať?“ Rusty zakryl slúchadlo rukou a hovoril s niekým iným. Samantha počula hrdelný ženský smiech. Patril Lenore, otcovej sekretárke. Gamma ju nikdy nemala v láske.

„Tak dobre.“ Rusty sa vrátil k telefónu. „Si ešte tam, zlatko?“

„Kde inde by som asi tak bola?“

„Polož ten telefón,“ prikázala jej Gamma.

„Srdiečko,“ Rusty vyfúkol cigaretový dym, „prezraď mi, čo mám urobiť, aby som to napravil, a ja to spravím.“

Starý právnický trik – preniesť riešenie problému na druhých. „Oci, ja...“

Gamma tresla prstami po vidlici a ukončila telefonát.

„Mami, ešte sme nedohovorili.“

Gammine prsty ostali na vidlici. Namiesto vysvetlenia len vyhlásila: „Skús sa zamyslieť nad etymológiou slovného spojenia ‚položiť telefón‘.“ Vytrhla jej slúchadlo z ruky a zavesila ho do vidlice. „Potom pochopíš aj zmysel spojenia ‚zdvihnúť telefón‘ a ‚zavesiť telefón‘. Nepochybujem, že vieš aj to, že vidlica je vlastne páka, na ktorú keď zatlačíš, vytvorí sa obvod a ľudia sa k nám budú môcť dovolať.“

„Šerif k nám posielal auto,“ informovala ju Samantha. „Vlastne tým chcem povedať, že ocko ho o to poprosí.“

Gamma sa tvárila skepticky. Šerif nepatrila medzi fanúšikov Quinnovcov. „Musíš si pred večerou umyť ruky.“

Samantha vedela, že nemá zmysel v tom pokračovať. Teda pokiaľ nechcela, aby mama našla skrutkovač a otvorila ním telefón, aby jej ukázala, ako funguje obvodová sústava, čo sa stalo už tisíc-

krát predtým s rôznymi inými drobnými spotrebičmi. Gamma bola na celej ulici jediná matka, ktorá si sama menila olej v aute.

Niežeby teraz nejaká ulica existovala.

Na chodbe Samantha zakopla o škatuľu. Chytila si prsty na nohe a pevne ich držala, akoby tým chcela odstrániť všetku bolesť. Krívala celou cestou do kúpeľne. Na chodbe minula sestru. Charlotte ju uštipla do ramena, pretože to bola jednoducho Charlotte.

Tá malá potvora za sebou zavrela dvere, takže chvíľu trvalo, kým Samantha našla tie správne. Toaleta bola nízka. Montovali ju v časoch, keď ľudia ešte neboli takí vysokí ako dnes. Sprchu tvoril plastový sprchovací kút s čiernou plesňou. V umývadle ležalo guľaté kladivko. Na miestach, kde pravidelne dopadalo, sa leskla čierna liatina. Práve Gamma zistila, ako to celé funguje. Kohútik bol taký starý a zhrdzavený, že doň bolo treba udrieť, aby prestal kvapkať.

„Opravím to tento víkend,“ vyhlásila Gamma, čím si pripravila odmenu na konci už aj tak dosť náročného týždňa.

V malinkej kúpeľni Charlotte po sebe ako zvyčajne nechala neporiadok. Na zemi bola kaluž vody a po zrkadle stekali kvapky. Dokonca aj toaletná doska bola mokrá. Samantha sa natiahla po papierové utierky na stene, no potom si to rozmyslela. Už od začiatku mala pocit, že sú tu len dočasne, a teraz, keď jej otec jasne povedal, že sem posiela šerifa, pretože niekto môže tento dom vyhodiť do vzduchu rovnako ako ten predchádzajúci, nemienila strácať čas upratovaním.

„Večera!“ zakričala Gamma z kuchyne.

Samantha si opláchla tvár. Vlasy mala plné piesku. Na lýtkach a ramenách, kde sa blato zmiešalo s potom, sa jej vytvorili červené šmuhy. Túžila po horúcom kúpeli, ale v dome bola len jedna hrdzavá vaňa na nožičkách, v ktorej si predchádzajúci nájomník celé desaťročia zmýval zeminu z tela. Dokonca ani Charlotte by do nej nevliezla a Charlotte bola prasa.

„Je to tu príliš smutné,“ vyhlásila jej sestra, keď pomaly cúvala z vrchnej kúpeľne.

Vaňa nebola to jediné, čo Charlotte znepokojovalo. Bola tu aj strašidelná vlhká pivnica, hrôzostrašný pôjd plný netopierov, vŕzgajúce dvere do komory a spáľňa, kde slobodný farmár zomrel.

V spodnej zásuvke starej skrine ležala jeho fotografia. Našli ju dnes ráno, keď predstierali, že upratujú. Ani jedna z nich sa jej neodvážila dotknúť. Civali na osamelú, okrúhlu tvár starého mládenca

a premohol ich zlý pocit, aj keď fotografia nebola ničím iným než typickým obrazom farmy v čase hospodárskej krízy, s traktorom a mulicou. Samanthu odvtedy prenasledovali farmárove žlté zuby napriek tomu, že zostávalo tajomstvom, ako môže niečo vyzeráť žlto na čiernobielej fotografii.

„Sam?“ Gamma stála vo dverách kúpeľne a pozerala na ich odraz v zrkadle.

Nevyzerali ako sestry, ale nikto nepochyboval, že sú mama s dcérou. Mali rovnako silnú čeľusť, vysoké líčne kosti a rovnako klenuté obočie, ktoré si ľudia mylne vysvetľovali ako výraz nadradenosti. Gamma nebola krásna, ale vďaka tmavým, takmer čiernym vlasom a svetlomodrým očiam, ktoré žiarili radosťou vždy, keď objavila niečo obzvlášť zaujímavé či vtipné, bola očarujúca. Samantha bola dosť stará na to, aby si pamätala časy, keď jej mama nebrala život až tak vážne.

„Plytváš vodou,“ podotkla Gamma.

Samantha zavrela kohútik kladivkom a vrátila ho do umývadla. Na príjazdovej ceste počula auto. Šerifovi muži, čo bolo prekvapujúce, keďže Rusty plnil svoje sľuby len málokedy.

Gamma stála za ňou. „Ešte stále sa trápíš pre Petra?“

Chlapec, ktorého kožená bunda zhorela pri požiari. Chlapec, ktorý Samanthe napísal zamilovaný list, ale teraz, keď v škole prechádzal okolo nej, nedokázal jej pozrieť do očí.

„Si krásna, vieš to?“ ozvala sa Gamma.

Samantha v zrkadle pozorovala, ako jej očerveneli líca.

„Krajšia, ako som kedy bola ja.“ Gamma jej prstami zahladila vlasy dozadu. „Kiežby moja mama žila dlhšie, aby ťa mohla spoznať.“

O starých rodičoch počula Samantha zriedka. Z toho mála, čo o nich vedela, pochopila, že Gamme nikdy neodpustili, že sa od nich odsťahovala, aby mohla študovať. „Aká bola?“

Gamma sa navela usmiala. „Pekná ako Charlie. Veľmi múdra. Neúnavne šťastná. Neustále musela niečo robiť. Človek, ktorého majú ľudia jednoducho *radi*.“ Zavrtela hlavou. Napriek všetkým diplomom sa Gamme ešte nepodarilo preniknúť do tajov vedy, ako byť iným sympatický. „Nemala ani tridsať, keď sa jej objavili šediny. Vravela, že je to preto, lebo jej mozog pracuje na plné obrátky, ale ako isto vieš, všetky vlasy sú pôvodne biele. Pigment v ich koreňoch produkujú zvláštne bunky nazývané melanocyty.“

Samantha sa chrptom oprela o mamu a vkĺzla jej do náruče. Zavrela oči. Vychutnávala si upokojujúcu melódiu Gamminho hlasu.

„Stres a hormóny tento pigment likvidujú, ale jej život bol v tom období pomerne jednoduchý – matka, manželka, učiteľka v nedeľnej škole –, takže je pravdepodobné, že šediny sú dedičné, čo znamená, že sa to môže prihodiť aj tebe, Charlie alebo vám obom.“

Samantha otvorila oči. „Ale ty ich nemáš.“

„Pretože raz mesačne chodím ku kaderníčke.“ Jej smiech však rýchlo ustal. „Sľúb mi, že sa o Charlie vždy postaráš.“

„Charlotte sa o seba dokáže postarať sama.“

„Nežartujem, Sam.“

Samantha cítila, ako jej pri Gamminom naliehavom tóne zovrelo srdce. „Prečo?“

„Pretože si jej staršia sestra a je to tvoja povinnosť.“ Vzala Samanthine ruky do svojich. V zrkadle na ňu uprene pozerala. „Prežili sme si svoje, dievčatko moje. Nebudem ti klamať a tvrdiť, že sa to zlepší. Charlie musí vedieť, že sa na teba môže spoľahnúť. Nezáleží na tom, kde bude, zakaždým jej musíš štafetový kolík vložiť pevne do ruky. Musíš ju nájsť. Nečakaj, že ona nájde teba.“

Samanthe stiahlo hrdlo. Gamma teraz hovorila o niečom úplne inom. O niečom oveľa vážnejšom, ako bol štafetový beh. „Ty niekam ideš?“

„Samozrejme, že nie,“ zamračila sa Gamma. „Len tým chcem povedať, že musíš byť druhým nápomocná, Sam. Fakt som si myslela, že tá hlúpa, dramatická pubertálna fáza ťa už prešla.“

„Ja nie som...“

„Mami!“ zakričala Charlotte.

Gamma otočila Samanthu k sebe a vzala jej tvár do svojich možľatých rúk. „Nikam neodchádzam, poklad. Tak ľahko sa ma nezbavíš.“ Pobožkala ju na nos. „Ešte do toho kohútika tresni, kým odídeš.“

„Mama!“ jačala Charlotte.

„Dobrý Bože!“ sťažovala sa Gamma, keď vychádzala z kúpeľne. „Charlie Quinnová, neziap na mňa ako nejaká uličnica.“

Samantha zodvihla kladivko. Tenká drevená rúčka neustále nasakovala vodou ako špongia. Hrdza na jej oblej hlave bola rovnako červená ako zem na prednom dvore. Udrela do kohútika a čakala, aby sa uistila, že už nekvapká.